

K. Hartkinj.

A.G. Borg.

Kertomuksia *Sapsille*

hengelliseltä alalta.

14.

Kuopiossa,

Kuopion uudessa kirjapainossa, 1882.

P. A. A.

IV.

Sunnuntai-koulun lopulla.

Opettaminen sunnuntai-koulussa oli loppunut rukouksella, oppilaat nousivat kaikki istuimiltaan ja sanoivat jähmyväiset sekä kiitoksen sanat rakkaalle opettajalleen; mutta opettaja istui paikallansa ja näytti wiipyvän sywissä ajatuksissa. Wiimein wiittoi hän ulko-ilmaan päin ikkunasta ja sanoi hartaalla sydämen lempeydellä: „Taiwas pilweilee, rakkaat lapset! kowin synkästi; ja minä pelkään, ettette ainakaan kaikki pääse kotiperilenne, ennenkuin rankka sade teidät ennättö. Mitähän jos vielä wiipyisimme ja antaisimme sade-ilman purkautua sekä taiwaan selwetä? Onhan meillä niin monta ihanaa ja kallista keskustelua-ainetta Jumalan autuaaksi tekewäisessä sanassa, josta emme vielä ole puhuneet, ja josta kuitenkin voisi olla kaikille meille niin suuri wirwoitus, turwa ja

lohdutus tämän ajallisen elämämme myrskyin, vastoinkäymisten ja kowimpainki kohtausten alla." — "Wiivytään, wiivytään!" huusivat oppilaat yhteen ääneen, „aina me sinua halusta mielestä kuultelemme. Ja mitähän nyt aiivot, rakas opettaja, ottaa opettamisemme ja neuwomisemme aineeksi?" „Hyvä, hyvä, lapsukaiseni," sanoi opettaja „Herra liijätköön teille yhä enemmän halua, huolta ja ahkeruutta kuunnella mitä Herra teille sanassansa sanoo, että aina tarkemmin oppisitte käsittämään sitä sanaa, joka oikein opettaa woipi ja antaa teille ijankaikkisen elämän. Raikki täällä kuuluu ja katoa: ruoho kuiuu pois ja kukkainen lafastuu; mutta meidän Jumalamme sana pysyy ijankaikkisesti."

„Noh, mitäs sanotte lapset, jos tällä kertaa ottaisimme vastattavaksi tämän kysymyksen: Mitä tiedämme taiwaasta? Mitä on Herra sanassansa sanonut ja ilmoittanut meille taiwaasta? Luulisimpa tämän kysymyksen syvästi koskevan kaikkiin mailman matkamiehiin, jotka eivät ole waelluksensa määrää unohuttaneet eivätkä tahdo matkalle uupua. Ja koskeehan se

teihin ki erittäin, koska Jeesus teistä on sanonut: Sallikaat lasten tulla minun tyköni ja älkää kieltäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta."

"No, jospa minä nyt ensimmäiseksi kysyisin sinulta, Anna, koska sinä jätit istumaan liikinnä minua, mitä sinä tiedät taivaasta? Mitä on Jumala sanasjansa sanonut taivaasta?"

Anna: "Taivas on kirkas, loistava, ihana ja autuallinen asunto. — Sillä niinhän siitä sanoo Ilmestysraamatun 21: 11. Minä näin pyhän Jerusalemin astuvan alas Jumalan taivaasta, jolla oli Jumalan kirkkaus, ja sen valkeus oli kaikkein kalliimman kiven muotoinen, niinkuin kirkas Jasperi."

"Dikein niin, lapseni!" lausui opettaja. Ja nyt, Maria! sanoihan, voitkos sinäkin jotakin tähän lisätä taivaan olostä ja tilasta?

Maria: "Taivaassa ne kuuluvat nuo suuloiset laulut, joita ei kormamme täällä maan päällä koskaan saa kuulla: Sillä siellähän ne seisovat ne pyhät, jotka Jeesuksen weren kautta ovat voitton saaneet, ja heillä on käsissään Jumalan kanteleet. Ja wei-saawat Mojesen, Jumalan palvelian wirttä, ja Karitsan wirttä, sanoen: suu-

ret ja ihmeelliset ovat sinun tekos, Her-
ra Jumala kaikkivaltias! oikiat ja toti-
set ovat sinun ties, sinä pyhain Ku-
ningas!”

Liisa: „Siellähän se on tuo ihana, raitis
ja muuttumaton olento; sillä siellä wuo-
taa puhtaan elämän weden wirta Ju-
malan istuimesta.” *Jlm. 22: 1.*

Leena: „Ja siellä seisoo elämän puu.”
Jlm. 22: 2.

Lotta: „Ja mikä ääretön walo ja kirkkaus
siellä lieneekään, koska sana sanoo: Ei se kau-
puunki tarvitse aurinkoa eikä kunta walistamaan
hänessä; sillä Jumalan kirkkaus walistaa
hänessä ja hänen walkeutensa on Ka-
ritsa. Ja ne pakanat, jotka autuaaksi
tulewat, pitää hänen walkeudessaansa
waeltaman, ja maan kuninkaas tuowat
heidän kunniansa ja ylistyksensä siihen.
Ja sen porttia ei suljeta päiwillä, sillä
ei siellä pidä yötä oleman.” *Jlm. 21:
23—25.*

„Niwan niin, rakkaat lapset”, sanoi opettaja
ja loi samalla filmänsä Elin puoleen, jolta
äiti oli äsken kuollut, ja joka nyt ensi kerran
peijaisten jälkeen pikku sijarensa Neetan kanssa
oli kouluun tullut sekä taampana istui kynnel-

filmin murhe-puuvuſjanſa ſiſarenſa wieresſä. — „Eikö Elli oſaa mitään taiwaasta ſanoa, kun istuu ſiellä ſiſarenſa kansſa ja warmaan ajattelee äitiänſä, joka autuaallieſſa uſkoſſa erkani täältä?“ „Taiwaasſa“ ſanoi Elli wapiſewalla äänellä, „taiwaasſa on Jumala pyhkiwä pois kaikki kyyneleet heidän ſilmistänsä, ja ei kuolemata pidä ſillen oleman, eikä itkua, eikä parkua, eikä kipua pidä ſilleen oleman; ſillä ne entieſet pois meniwät.“ Jlm. 21: 4.

Reeta, katſoen opettajan filmiin, pani pienet kätenſä ristiin ja ſanoi: „en oſaa waſtata raamatun ſanoilla, waan kyllä minä tiedän ja ymmärrän, kuinka autuaallista ſiellä mahtaa olla, joſſa emme enään tarvitſe eritä toisistaamme;“ ja kyynele-piſareet tippuivat lapſen muſtan murhehameen helmaan.

Opettaja näytti ſywäſti liikutetulta, waan hän käänsi itsenſä vielä poikain puoleen, ja ſanoi: „Noh, pojat, voitteko te nyt vielä tähän liſätä jotakin, mitä Jumala ſanoo meille taiwaallieſſeä oloſta?“

Matti: „Kaikki jotka täällä owat Jeſuſta ſeuranneet, ſaawat ſiellä iloita lakkaamatta hänen edesſänſä, ſillä niinhän Johannekſen ilmestyskirjaſſa kuuluu: *Minä näin,* ja

katso, juuri joukko, jota ei yksikään lukea tainnut, kaikista pafanoista ja suku=funnista, ja kansoista, ja kielistä, seisowan istuimen edessä ja Karitsjan edessä, walkeilla waatteilla puetetut, ja palmut heidän käsissänsä. Ja he huusivat suurella äänellä, sanoen: „Mutuus olkoon meidän Jumalallemme, joka istuimella istuu, ja Karitsjalle!“ — *Ilm.* 7: 9.

Beffa: „Ja sinne eivät pääse jumalattomat ja wäkiwaltaiset; siinä on raja, jossa jumalattoman täytyy lakata wäkiwallastansa. Waan jotka paljon waiwaa nähneet ovat, ne ovat siellä lewossa. *Job.* 3: 17. Sillä se on oikein Jumalan edessä, sanoo Apostoli, niitä waiwata, jotka teitä waiwaawat, mutta teille, jotka waiwataan, antaa lewon meidän kanssamme, koska Herra Jeesus taiwaasta ilmestyy.“ *2 Thesj.* 1: 6, 7.

Mutti: „Näinpä johtuu mieleeni kaikkein kalliin kohta koko taiwaan autuudessa, se Herramme Jeesuksen autuas katseleminen kaswosta kaswoihin, josta luemme näin: „Su-

malan ja Karitsan istuin pitää siellä, oleman ja hänen palveliansa pitää häntä palveleman ja näkemän hänen kasvonsa, ja hänen nimensä pitää heidän otssisjansa oleman." *Slm.* 22: 3, 4.

Paavo: „Ja, ja! Ei ole se vielä ilmestynyt miksi me tulemme; mutta me tiedämme, koska se ilmestyy, niin me hänen kaltaiseksensa tulemme, sillä me saamme hänen nähdä, niinkuin hän on." *1 Joh.* 3: 2.

Jussi: „Senpätähden sanookin Apostoli, että nämät ovat niitä, joita ei silmä ole nähnyt, eikä korva ole kuullut, eikä ihmisen sydämeen ole astunut, joita Jumala on niille valmistanut, jotka häntä rakastavat." *1 Kor.* 2: 9.

„Hyvä, hyvä!" lausui opettaja, että niinkin paljo voitte muistella Jumalan sanasta, mitä siinä sanotaan taiwaan autuudesta. Mutta mitäs te vastaisitte minulle, jos minä kysyisin teiltä vielä:

Mitenkä me voisimme päästä taiwaaseen?
Muutamat lapsista alkoivat näillä Herran sanoilla: Ei astu kenkään ylöstai-

waasen, waan joka taiwaasta astui alas, ihmisen poika joka on taivaassa. Joh. 3: 15. Toiset lisäsivät niihin nämät: Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kenkään tule Isän tykö, waan minun kautta. Joh. 14: 6. Toiset muistuttivat vielä, kuinka Apostoli tästä meitä neuvo: „Usko Herran Jesuksen Kristuksen päälle, niin sinä tulet autuaaksi!“ Ap. T. 16: 31.

„Onko usko meissä elävä joll'ei se osoit- tauda rakkaudessa ja kuulijaisuudessa Herraa kohtaan“, kysyi opettaja. „Ei,“ vastasivat tyttöset, „Usko ei voi ilman rakkautta olla, eikä rakkaus ilman kuulijaisuutta.“ Muistatteko miten Pietari sanoo uskon ja rakkauden yhteydestä, kun hän puhuu siitä uskosta, jonka kautta me kätketään autuuteen? kysyi opettaja.

Anna: „Hän sanoo uskoweljillensä Herrasta Jesuksesta Kristuksesta: jota te rakastatte, vaikka ette häntä näe, jonka päälle te myös uskotte, ehkette häntä nyt näe — — niin te kuitenkin saatte iloita sanomattomalla ja kunnial- jella ilolla ja käsitätte teidän us- konne lopun, sieluin autuuden.“ 1 Piet. 1: 8, 9.

„Noh nyt, pojat! johtuuko teidän muistoonne jotakin sanaa Lähetyskirjasta Hebrealaisille, josta nähdään kauliaisuudenkin kuuluvan uskoon Jeesuksen Kristuksen päälle?” Pekka: „Sa koska hän täydelliseksi tuli, on hän kaikille niille, jotka hänelle kaulijaiset ovat, syy iankaikkiseen autuuteen.” Hebr. 5: 9.

„Niin oikein”: sanoi opettaja, ja tästäpä nyt ymmärrättekin, rakkaat lapset, kuinka se oikia ja autuaaksi tekewä usko ei ole paljas tieto eli totena pitäminen ajatuksissa, vaan sydämellinen uskallus ja wahwa luottaminen syn- tein anteeksi saamisesta Jeesuksen Kristuksen ansion tähden; taikka jos lyhyemmin tahdomme sanoa, se on herätetyn ja synnin tunnolta ahdistetun syntisen harras pakeneminen Jumalan armoon Kristuksen Jeesuksen kautta. Synnin tunnon, eikä wain wajaan ja puuttuwaisen, vaan täyden ja totisen pitää siinä sydämessä oleman, jossa eläwä usko woipi vaikutetuksi tulla ja menestyä. Tuo kaikki on Jumalan pyhän Hengen työ armowälikappalten kautta, josta sanotaan „älkää paaduttako sydämiänne! Älkää armoa hyljätkö! Rukoilkaat, walwo- kaat!”

„Kuinka taitavasti ja Jumalan totuuden sanan mukaisesti oppi-isämme Lutheri tästä neuvo Toisen Uskonkappaleen selityksessä, kun hän opettaa meitä tunnustamaan, että Jeesus Kristus on meitä kadotettuja ja tuomittuja ihmisiä lunastanut, ja kaikesta synnistä, kuolemasta ja perfeleen wallan alta wapahtanut ja päästänyt pyhällä ja kalliilla werellänsä ja piinallansa ja kuolemallansa — ja siinä samassa opettaa meitä tuntemaan sekä tunnustamaan tätä Jeesusta Kristusta totiseksi Jumalaksi ja totiseksi ihmiseksi, ettemme hänen sowintotyönsä riittäväisyydestä epäilisi, waan kaikissa waiwoissa ja ahdistuksissa, synnin kiusauksissa sekä kuolemanki hädässä, pitäisimme hänen herranamme, niinkuin hän meidän hywäksemme kaikki tehnyt on, että me hänen omanja olisimme. — Niin rakkaat lapset! pyytäkää tekin siihen ennättää ettette itsenne tuntemisessa ettekä Kristuksen uskon ilmoittelemisessa puolinaijiksi ja puuttuwaijiksi jäisi, waan käsittäisitte uskonne lopun — sieluin autuuden.”

Näin puhutteli tämä opettaja oppilaitansa wielä usiammillaki sanoilla sekä synty turmeluksen että Kristuksen lunastuksen tuntemisesta yhä tarkemmassa määrässä, eikä jättänyt yhtäkään kohta tässä tähellisessä asiassa mah-

wistamatta jollakin selwällä Jumalan sanan todistuksella, johtuivatko sitten sanat lapsille muistiin waiko hänen itsensä täytyi heidät niihin osoittaa, useimmittain niin että hän antoi lasten awata raamattunsa, jotka heillä käsisjä olivat, sekä siitä lukea kaikkein kuultawaksi, mitä Herra itse sanoo.

Mutta ulkona olivat sadepilwet jo purkaneet sijustansa ja ihanan iltahetken firkaistainiseksi rippui äärettömän kaunis weskitaari koko taiwaslaen awaruudella. „Mi, ai, kuinka ihana ja kaunis“! ihastelivat lapset noustessansa vieläkin istuimiltaan uusilla kiitoksilla jäähyvästinsä sanomaan; mutta opettaja lausui: „niin ihana on Jumalan armon todistus luonnon mailmassa, jolla hän Noalle lupasi säästää maata weden paisumisen kadotuksesta, kuinka paljon ihanampi se hengen todistus jonka hän Jesuksessa Kristusessa antaa meille sanassansa, että me hänen kauttansa olemme päästetyt kaikesta pahasta ja hänessä warjellaan iankaikkisen elämän perimiseen.“ — „Jesús olkoon kanssanne matkalla!“

Näitä ja tainkaltaisia kuulin minä erään Sunnuntaihouluopettajan Ruotsin puolella puhuneen oppilaittensa kanssa koulunsa lopulla,

eräänä sunnuntai-iltana. Milloinka woinewat ja muistanewat sunnuntaikoulu-opettajat täälläkin, suomenpuolellamme, wirwoitella oppilaitensa sydämiä samankaltaisilla kanssapuheilla? Toiwokaamme ja rukoilkaamme, että niin tapahtuisi! —

Di! jospa Herra lisäisi ymmärrystä, tointa ja taitoa tähän asiaan rakkaille Sunnuntaikouluopettajillemme tässä Kuopion maaseurakunnassa, jolle Englantin raamatun-seura niin jalomilifellä hywäntahtoisuudella juuri tällä ajalla on lahjoittanut tuhat wiisitoista (1015) koko-raamattua, jaettawiksi, 15 jokaiselle sunnuntaikoufulle, että ainakin sitten kun Lutherin Wähäisen Katekismoin Uudet ehdotukset, warustetut „ojoituksilla raamatun historiaan sekä raamatun lauseilla“, owat ennättäneet heille tutustua, näitten ehdotusten nojalla uskaltaisiwat joskus ryhtyä tainkaltaisiin opetuksiin! —

Kuopiossa 5 p. Soulukuunta 1882.

A. G. Borg.

MA/B 32345

Sinta 10 p.

Näitä kertomuksia löytyy tilattawina Kuopiossa Luomiorowasti Borg'in luona.